

KLOKAN

13. KOLO II. FOTBALOVÉ LIGY 2008–2009 ● ČÍSLO 13

Tito hrdinové v zelenobílém dresu vybojovali před pětadvaceti lety historický titul pro Bohemku. Klub jim jako poděkování po pětadvaceti letech věnuje Cestu za titulem, abychoom mohli všichni společně vzpomenout nejkrásnější okamžiky historie vršovického klubu.

BOHEMIANS 1905 – FC VYSOČINA JIHLAVA

NEDĚLE

**26. října
v 17.00 hodin**

Stadion BOHEMIANS ve Vršovcích

CESTA ZA TITULEM

aneb 25 let po zisku mistra ČSSR
v roce 1983

Poděkování fanouškům, 12. 6. 1983, Klokán (Bohemians-Žilina)

Vážený příznivci Bohemians!

Dnes jsme se sešli na našem stadionu v ligovém ročníku 1982-1983 naposledy. Do jeho konce zbývají dvě kola, která rozhodnou definitivně o mistru ligy. Ať už všechno dopadne jakkoli, je nesporné, že tento ročník byl nejuspěšnější v celé historii Bohemians. Byli jsme v čele ligové tabulky od 5. kola, tedy 24 kol nepřetržitě. Postoupili jsme v poháru UEFA do semifinále přes Admiru/Wacker Vídeň, St. Etienne, Servette Ženevu a Dundee United, prohráli jsme at. v semifinále s pozdějším vítězem Poháru UEFA Anderlechtem Brusel.

Pevná kázeň, morálka a příkladný přístup všech hráčů k povinnostem vrcholového sportovce pod vedením trenéra Pospíchal a jeho asistenta Zadiny pomohly výrazně vyřešit krizi, do níž se československý fotbal po nezdářeném vystoupení na MS ve Španělsku dostal. Postupně dvanáct (!) našich hráčů se octlo v nominaci pro kvalifikační zápasy ČSSR v mistrovství Evropy: Hruška, Jakubec, Prokeš, Bičovský, Ondra, Chaloupka, Zelenský, Sloup, Němec, Čermák a V. Hruška. Z nich kromě V. Hrušky všichni nastoupili, v zápasech s Itálií a Rumunskem vždy po sedmi, a byli výraznými oporami.

MISTŘI, MISTŘI, MISTŘI!

(ukázka z knihy Petra Nečady *Mistři z Ďolíčku, rok vydání 2008*)

MISTŘI, MISTŘI, MISTŘI!

Prohlížím si jednu z nejmenších památek z mého archivu. Časopis, vlastně ani ne časopis, spíš lepší leták. Šestnáct stránek, černobílý tisk. Na první stránce hlavička: KLOKAN. Nad tím je mou rukou červeně připsáno: PRVNÍ TITUL V HISTORII !!! Vedle názvu je kulatý znak s kloanem a nápisem BOHEMIANS ČKD PRAHA. Pod tím: 29. KOLO I. FOTBALOVÉ LIGY 1982-1983 • ČÍSLO 15. Uprostřed stránky fotografie s textem: Novák a Němec marně obléhají trnavskou branku. Následuje větším písmem: BOHEMIANS – ZVL ŽILINA. V rámečku: NEDĚLE 12. června v 17,00 hodin. A úplně dole: Stadion BOHEMIANS ve Vršovcích. Hlavní rozhodčí: Krchňák z Bratislavy. Pomezní rozhodčí: Jašek z Opavy a Strechaj z Bratislavy. Instruktor utkání: Šotek z Velké Bíteše.

Program k poslednímu domácímu zápasu v mistrovské sezoně. Dívám se na ten program s podivnou směsí nostalgie, dojetí, radosti. Celych pětadvacet let ho mám doma schovaný.

Bohemians – Žilina 4:1

Když v neděli doma porazíme Žilinu, jsme mistry bez ohledu na všechny ostatní výsledky. Už teď, kol před koncem. Neděle, krásná, prosluněná neděle. Musíme dodržet všechny rituály, nic nepokazit, kdepak jít třeba jinudy. Z domova odcházíme velice brzy, rozhodně chceme být na stadionu včas a každou vteřinu si naplno vychutnat. Metrem z Dejvicke, tehdy Leninovy, do stanice Jiřího z Poděbrad. Odtud pěšky Nitranskou ulicí, přes park, ještě pár metrů a už sestupujeme dolů k Ďolíčku. Vím, že jsem měl sváteční pocit. Uvědomoval jsem si, že tyhle chvíle se nikdy nevrátí. Když jsem někde u staré vršovické radnice konečně zahlédl stadion, přišlo mi, že jdu domů. Byl mi tak blízky, tak milý. Jen jsem se modlil, aby se o několik hodin později nestal naším hřbitovem.

Přicházíme seshora k bráně pod hodinami. Protože máme na jaře permanentky, musíme stadion obejít k hlavnímu vchodu. Odtud po několika schodech pod hlavní tribunu, přejít těch několik desítek metrů až na její konec a zde už je kousek do našeho ráje, na ohoz k stání pod hodinami. Zaujímáme místo nahoře přímo za bránou. Na hřišti ještě nikdo není, přišli jsme opravdu brzy.

Na nejnižší tribuně k stání, naproti hlavní, stojí kotel. Pořád si myslím, že to klasický kotel, jak jej známe dnes, nebyl. Pár kluků, pár vlaječ, spíš bych řekl zárodek budoucího kotle. Fa-

celou nesmírně namáhavou sezónou hrálo mužstvo pochopitelně pod velkým psychickým tlakem – hráči museli myslet na ligu, Pohár UEFA a reprezentaci. Byl to tlak i na výbor, všechny funkcionáře, lékaře a pochopitelně trenéry. Zvlášť když začal řežtéc zranění: Němec začal hrát až v závěru jarní části ligy, Ondra také, Sloup nenastoupil vůbec, ligu nedohrál Čermák. Často se muselo v sestavě improvizovat, přidalo se zranění V. Hrušky, přišly absence za žluté karty. Přišly logicky i vnitřní problémy, které na klidu nepřidaly a jež budeme řešit na konci sezóny.

Chtěli bychom však dnes co nejsrdčněji poděkovat vám všem, kteří jste stáli při Bohemians jako jeden muž v dobách velkých i těžkých. Náš stadion mnohokrát stačil kapacitou jen sotva z poloviny vašemu zájmu, několikrát jsme museli doslova uzamknout dveře pár hodin po losování.

Byli jsme pověření trenéry a hráči, abychom tlumočili i jejich díky za vaše neumdlévající povzbuzování. Chceme vám dnes popřát zasloužený odpočinek od všeho ročního napětí, i vy si plně zasloužíte nadcházející dovolené. A s těmi, kdo budou doma v době letní soutěže, Interpoháru, se těšíme nashledanou.

Výbor oddílu kopané
Bohemians ČKD Praha

noušci, co tam chodili, to možná vidí jinak, ale já si to pamatuju takhle. Vidím dva transparenty, ve srovnání s dneškem až dojemně skromné a malé. Na jednom je slogan, který si asi pamatuje každý, kdo na tomhle zápas byl: Už je to věc jistá, sednete mistra! Hned vedle menší transparent, snad nějaký kus ubrusu s jediným slovem a dvěma vykřičníky: MISTŘI !!

Kdo by se divil, že to je všechno, připomínám: o choreu tenkrát ještě nikdo neslyšel, takové vymoženosti jsme neznali. Mně i ty dva nápisy připadaly jako zázrak.

Hráči už nastupují k rozcvičení. Opět bílé dresy a trenýrky, poslední dobou nám nosí štěstí. Jako vždy, i dnes se naši připravují na polovinu pod hodinami. To bylo naše území. I laička Bohemky tehdy bývala blíž k hodinám, ne jako dnes na druhé straně. Snažím se poznat, jak na tom kluci jsou. Nebudou rozklepani? Snad ne, zdají se mi v pohodě, uvolnění. Sestava je obvyklá, chybějí jen zranění Jirka Sloup a Milan Čermák, dva z největších podzimních hrdinů.

Už je jasné, že návštěva bude solidní. Není natřískáno jako třeba na poháru se St. Etienne, ale tribuny se pěkně plní. Oficiální údaj: 10 560 diváků. To znamená, jak se tehdy falšovala návštěvnost kvůli černým fondům, že je nás tam dvanáct, ale nespíš víc, klidně i čtrnáct tisíc. K tomu desítky lidí v oknech vedlejších domů.

Rozcvičení končí, odchod do kabin. Napětí se zvyšuje. Tváří se klidně, ale je to jen přetvářka. Nástup obou mužstev i rozhodčích, celý stadion bouřlivě tleská, ozývá se skandování „mistrí mistrí“.

Přemek Bičovský se zdraví se žilinským kapitánem, los. První půle na hodiny. Třeba rozhodneme už do přestávky, těším se.

Od první minuty Bohemka nasadila nejvyšší tempo jako v nejlepších podzimních zápasech, je to opět ten stroj, který drtí všechno před sebou. Nájezd za nájezdem, středem i po křídlech, centry, hlavičky, střely z dálky. Radost se dívat. Před bránou to vě. Vše vypadá slibně, teď ještě ten gól.

V životní formě hraje Peter Zelenský. Celý rok patřil k nejlepšímu, ale dnes má pocit, jako kdyby bylo na hřišti Zelenáčů aspoň pět. Je všude, nelze mu vzít míč, každý souboj vyhrává a jeho mužstvo dopředu ukázkovými přihrávkami. Svobodné slovo nazývá napíše: „Zelenský jako by měl nějakou soukromou věštinu, která mu umožňuje předvídat vývoj herních situací, z nichž pak Žilina sbíral míče jak smetanu z mléka a rozdával je svým spoluhráčům jako suvenýry nejmilejším hostům.“

Ale skvělí jsou všichni, do jednoho. Taky celá jedenáctka, co nastoupila od začátku, dohrála až do konce. Pospíchal nemusel strdídat, nebylo koho.

Tak prosím vás, kluci, gól!

Patnáctá minuta, roh z levé strany. Přichází Standa Levý, rukama se opřel o plot, jako to dělával Panenka, podíval se před bránu a centruje. Míč prolétl pokutovým územím, někdo ve výškové jej lehce tečuje, na malém vápně je Chaloupka, ten se vzdýcky tlačí před bránu, míč mu padá na nohu a Chalupář ze dvou kroků střílí. Vzápětí setrvačností i radostí vbíhá do brány, proběhne za brankářem a vyběhá u druhé tyče.

Málokdy jsem gól oslavoval tak bouřlivě, jako by ze mě spadla veškerá tíha, veškerá nervozita, všechen ten strach, že se ještě něco pokazí. To, co jsem v sobě nosil celou sezonu, a zvlášť ten poslední týden, ve vteřině mizí.

Uvědomuju si, že nejsem sám, kolem mě řvou všichni. Znovu se ozývá „mistři mistři“!

Na to, abych už oslavoval titul, jsem přišli obezřetný. Spousta příkladů z minulosti mě varuje. Snad si kluci nezačnou myslet, že je rozhodnuto, to by se mohlo vymstit. Nápor musí pokračovat.

Pokračuje.

Devatenáctá minuta, další roh zleva, znovu Standa Levý. Tentokrát obrana jeho centr srazilá, ale přímo k němu. Levý si míč zpracoval pod hlavní tribunu, další centruje. Zmatek na desítce, od Ondry míč letí k Petřešovi, a ten střílí stejně jako předtím Chaloupka nohou – 2:0.

Mám pocit, že se zblázním. Kdo by si jen pomyslel, že zápas, v němž jsem čekal trápení a nervy, se bude takhle vyvíjet. Když se nic nestane, my snad vážně tu ligu vyhráme. Zdá se mi to?

Tribuny bouří, lidi se mžou odteskat. Nádherná atmosféra. A teď, v 38. minutě, Zelenský z pravé strany centruje na hranici velkého čtverce. Tam stojí Zdeněk Koukal, žádný velký střelec, a z voleje pálí přímo do šibenice. Když se daří, tak se daří. Jak stojím za bránou, letí míč proti mně, trvá to věčnost, a pak už napíná síť.

Poločas snů, vedeme 3:0. Teď už vím, že dneska vyhráme.

O přestávce se dohadujeme, jestli v očekávaných brankových máněvru nepřejdeme na protější tribunu. Ne, nepřejdeme. Za prvé hlediště je plné, přímo za bránu se nedostaneme, stáli bychom někde u rohového praporku. A za druhé, chtěl jsem titul oslavit tam, kde jsem. Pod hodinami. Tady jsem stál před deseti lety, když jsem poprvé přišel na Bohemku, tady jsem strávil dětství, tady jsem prožil všechny ty krásné i smutné chvíle. Hlavní místo je pro mě dodnes výjimečné a posvátné, i když už sedávám na tribuně. Čas od času se tam zajdu podívat, postojím, zavzpomínám a vždýcky mě zamrazí: Tady někde jsem stál, když jsme získali titul.

Druhý poločas se mění v exhibici, jenže bez gólů. Nevadí. Bohemka předvádí fantastickou hru, nádherné kombinace, hráči si vychutnávají jednotlivé situace, před bránou si dávají přednost, už nevědí, co by si ještě vymysleli. Normálně by třeba diváci už nadávali, ať to nepřehánějí, ale teď jsou všichni v extázi, minuty běží, vedeme o tři góly a titul se blíží. Půl hodiny, dvacet minut, patnáct...

Šedm minut do konce, jeden z řídkých protiútoků Žiliny, nikdo si toho nevšímá, jenže útočník Goffa prudce střílí k tyči – 3:1. Nevěřící se dívám, jak jde Zdeněk Hruška pro míč. Panebože, to snad ne! Takže přece jen nervák? Cítím, že nejsem schopen se probrat ze svátečních nálady, která mě už ovládla. Hráči jsou na tom nejspíš stejně. Už se vidí, jak oslavují, trochu při té exhibici vypadli z tempa – a teď tihle. Snad každý na stadionu se okamžitě podíval na hodiny.

Kolik ještě? Normálně by se mnou takový gól nic neudělal, jenže teď, když tuším, že kluci se už nesoustředí, jsem se opravdu vyděsil. Kdykoliv od tohoto momentu hosté překročí půlku, je mi špatně. Nastěžit minuty dál utíkají, už jenom šest, pět, čtyři...

Bojovník Levý skluzem vybojoval míč na útočné polovině, brejk do otevřené obrany, dva na jednoho. Němec přihrává doleva Vladimíru Hruškovi do vyzložené šance, ten je sám zhruba na desítce, trochu zleva, střílí – do brankáře. Než jsem se stačil chytit za hlavu, přibíhá Jarouš Němec a pálí do odkryté brány pod břevno, marně se po míči vrhají stoper a brankář – 4:1! V 87. minutě! Jakou mám radost, jak jsem si oddechl, to ani neumím popsat.

„Už jen zemětřesení by nás mohlo připravit o titul!“ volá hlaseť.

Na tribunách propuklo šílenství, diváci se objímají, někteří jsou namoklí. Bouřlivý potlesk. A znovu:

„Mistři, mistři, mistři!“

Cítím, že prožívám jeden z nejsilnějších momentů života. Kolik takových ještě bude? Nevím, kam se můj život dít. Kolem sebe na fanoušky, jak se raduju? Na hlavní tribunu, kde už se jenom stojí a tleská? Na lavici náhradníků, kde se všichni objímají? Nebo na hřiště, kde se ještě hraje? Sleduju všechno najeďnou. Jak rád bych teď zastavil čas, abych si vše prohlédl pěkně postupně. Jak rád bych prodloužil chvíle vrcholného štěstí. Naši si přihrávají, už nejdou dopředu, míč lítá mezi nimi, čeká se na poslední zapískání.

Tři minuty.

Dvě minuty.

Poslední minuta.

Už se jen tleská. Chci si tyhle vteřiny navždycky zapamatovat.

Chci, aby byl konec, kvůli tomu jsem přece dneska přišel. Jenže taky chci, když jasně vedeme, konec co nejvíce oddálit. Každý detail bych rád navždycky uchoval v paměti. Dnes už vím, že to nejde a jsem vděčný za každý střípek vzpomínky, který se mi vynořuje.

Tak jsme se dočkali, běží mi hlavou. Já jsem se dočkal. Bohemka se dočkala. Poprvé! Myslím na Tondu Panenku, který už dva roky hraje za Rapid Vídeň. On byl první, koho jsem si oblíbil, když mi bylo dvanáct a přišel jsem na Bohemku poprvé. Myslím na Karola Dobiasa, jak mi bylo lito, když odešel, budou to tři roky. Jsem rád, že se titulu v dresu Bohemky dočkal Přemek Bičovský, strašně mu to přeju. Jemu, Pospíchalovi. Asistentu Zadinovi, který už v Bohemce není. Všem.

Vteřiny, poslední vteřiny. Nejrádší bych se o radost podělil se všemi, rád bych někomu řekl, co teď prožívám, ale proč vlastně? Asi sám nevím, co chci.

Teď.

Neděle 12. června 1983, vesmír se zastavil, historie se naplňuje v 18 hodin 48 minut.

Rozhodčí píská, spíš to v tom hluku vidím, než slyším, všichni řvou. „Mistři, mistři!“ Hráči zvedají ruce, sbíhají se k sobě, skáčou na sebe, jsou šťastní, my jsme šťastní, náhradníci na lavičce vyskakují, sekretář Svoboda objímá trenéra Pospíchala, zmatek nad zmatek, radost, dojetí, vidím kolem sebe slzy, sám k nim nemám daleko, oči se mi zamlžují. Všichni jsou nadšení. Chlapi, co chodí na Bohemku desítky let, kluci mladší než já, děti. Doléček burácí jako málokdy. Dnes si myslím, že jsem nekřičel, jen tleskal. Zřejmě mě štěstí tak ohromilo, že jsem si ho chtěl vychutnat v duchu, sám pro sebe.

Okno do kabiny je otevřené, takže vidím dovnitř. Nikdy předtím jsem tuhle možnost neměl, tak to bych samozřejmě využívám. Hráči to vědí, někteří zamávají. Zdeněk Hruška sedí na lavici kousek od okna a drží nějakou láhev. Zajímavé je, že brácha Martin, jak si nepamatuju nic, tak zrovna Zdenka Hrušku ano. Ze jsme ho viděli v šatně, to už neví, ale prý pak Hrušovun vyšel ven a říká, že už není co chlastat. Tohle se zase mně dávno vypařilo.

A pak, nenápadně a skoro nepozorovaně, odchází Tomáš Pospíchal.

Stojím kousek vedle něj, jde s manželkou. Nikdo si ho moc nevšímá, snad ho lidé ani nepostřehli. Říkám si, že se asi nechce dívat, jak jeho hráči slaví a popíjejí, že by to nesnesl. Je přece pověstný tím, jak je pořádku hlídá. Poždeji se z jeho knížky dozvím, že on sám byl tak vyřízený, že do sebe v kanceláři hodil pár panáků myslivce. Teď, zcela vyčerpaný, zničený psychicky i fyzicky, tenhle těžce nemocný muž opouští bojště, které dnes dobyl.

Dívám se za ním s úctou a dojetím. Přes všechno, co jsem o něm slyšel, o jeho šílených metodách a o tom, jak ho hráči nesnášejí, ho mám rád. Je to pro mě trenér, který vybudoval nejlepší mužstvo v historii Bohemky a přivedl ji k titulu.

V sešitě, kam jsem si po celý rok zapisoval všechny zápasy Bohemky, sestavy a góly, mám u tohoto utkání napsáno: Tímto vítězstvím si Bohemians poprvé v historii vybojovali titul mistra ligy!!!

Redakčně kráceno

MISTROVSKÁ SEZONA 1982/83

Kádr TJ Bohemians ČKD Praha – sezona 1982/83

	Zápasy	Góly
Borovička Vladimír	2	0
Hruška Zdeněk	28	0
Bičovský Přemysl	29	1
Čermák Milan	22	4
Doležal Jiří	1	0
Hrabovský Josef	1	0
Hruška Vladimír	18	4
Chaloupka Pavel	29	17
Jakubec František	30	3
Koukal Zdeněk	20	1
Levý Stanislav	23	2
Marčík Jaroslav	15	1
Mičinec Tibor	12	2
Němec Jaroslav	22	12
Novák Petar	9	1
Ondra Jiří	18	2
Prokeš Zdeněk	29	2
Příložný Miroslav	24	6
Sloup Jiří	15	8
Zelenský Peter	28	3

Trenéři:

Tomáš Pospíchal, Zádina Josef, Ladislav Ledecký

TABULKA 1. ligy – sezona 1982/83

	Mužstvo	Skóre	Body
1	Bohemians	69:31	42
2	Ostrava	48:31	40
3	Sparta	50:35	36
4	Inter	35:24	33
5	Dukla	44:35	32
6	Slavia	56:53	32
7	Vítkovice	40:39	31
8	Trnava	29:39	30
9	Cheb	44:38	29
10	Košice	41:50	29
11	Žilina	41:43	28
12	Prešov	43:53	27
13	Slovan	34:51	26
14	Nitra	41:60	26
15	Zbrojovka	43:52	23
16	Olomouc	32:56	16

